

delse med Landbefæstningen, udelades. Det er Forudsætningen, som Rigsdagen kommer til at stemme om, og saaledes vil det blive udført. Mine Ord i den Henseende ville blive bindende ogsaa for den Minister, som kommer efter, og som skal udføre Beslutningen. (*Borgbjerg*: Hvor kunne de dog det?). Jo, det ville de, fordi ethvert Ord i den Henseende, som har faaet Tilslutning fra begge Rigsdagens Ting, altid er bindende for Administrationen. Fortet skal være et Kystfort, som oprindelig paa-tænkt, et Led af vort Kystforsvar og ikke noget Led af Nordfronten i den nuværende Landbefæstning. Det er rigtigt, at den Ting bliver sagt klart, saa at alle kunne forstaa den, baade de, der ønske Landbefæstningen udvidet og forbedret, og de, der ønske det modsatte.

Endelig vil jeg nævne endnu et Spørgsmaal, nemlig de 9 Mill. Kr., der bevilges til forskellige Suppleringer af Hærens Materiel m. v., til Øvelsespladser, Sommerkaserner, Ammunition, Trænmateriel, Munderingssager og saa fremdeles. Her vil jeg udtale, hvad jeg ogsaa har udtalt i Udvalget, at Forudsætningen er den, at hvad der mulig maatte kunne indvindes og bespares paa Beløbene til en af disse Ting, kan anvendes til andet. Det har hele Tiden været Forudsætningen, at hvad man mulig maatte kunne indvinde f. Eks. paa Anskaffelsen af Trænmateriel, kan anvendes til Ammunition og omvendt — kort sagt, at Administrationen ikke er bunden ved de enkelte Summer, som ere nævnte i Motiverne; i Lovforslaget er Summen jo nævnt som Helhed.

Hvad nu endelig Bekostningen angaar, er der jo ikke væsentlig Forskel paa Stillingen, som den er nu, og som den var ved anden Behandling. Jeg kan derfor i Hovedsagen henvise til de Tal, som kom frem allerede i Foraaret ved anden Behandling. Dog maa jeg tilføje, at der er sket enkelte Smaaforandringer ved de foreliggende Forslag. Indskrænkningen af Tjenestetiden vil give en Mindreudgift af 115,900 Kr., og dernæst have forskellige Forslag, som forandre Beløbene lidt, faaet Tilslutning i Udvalget. Paa Lønningsforslaget er kommet enkelte Forhøjelser, til ca. 11,000 Kr., og paa Organisationsforslaget er der ligeledes en lille Forhøjelse paa 5,000—6,000 Kr. for nogle af Søværnets Folk, som indkaldes til Artilleriet ved Genindkaldelsen. Det høje Ting vil saaledes se, at Udgifterne, naar henses til Stillingen ved anden Behandling, ere formindskede med et lille

Hundrede Tusinde Kroner. De aarlige Udgifter, Lønningsforholdene iberegne, ville derfor i Fremtiden blive noget over 2 Mill. Kr. mere end nu, ca. 2,250,000 eller op imod 2,300,000 Kr.; ganske nøjagtigt kan man ikke udregne det, fordi Priserne jo variere lidt. Men i øvrigt er det jo Tal, som komme frem igen, naar Budgetterne endelig blive udregnede. De ere ikke endelig udregnede endnu. Det skal gøres saa nøjagtigt, som det overhovedet kan gøres. Vi sidde i Arbejdet paa Finansloven og sidde i Virkeligheden med to Hold Budgetter, nemlig for det Tilfælde, at Rigsdagen ikke vedtager de foreliggende Lovforslag, de gamle Budgetter, og i Tilfælde af, at Rigsdagen vedtager de foreliggende Lovforslag, nye Budgetter. Med Hensyn til disse Forøgelses af Udgifterne vil jeg her gentage, hvad der er sagt saa ofte, men som jeg dog finder Grund til at pointere endnu en Gang, at disse Udgifter jo skulle tilvejebringes ved en særlig Skat paa den mere velhavende Del af vort Folk. Det er nyttigt at lægge Vægten paa, at Smaamanden ikke kommer af med Penge ved denne Lejlighed. Det er rigtigt, at det bliver sagt, endskønt det er blevet sagt før.

Endelig vil jeg for mit eget Vedkomme med Hensyn til Bekostningen sige, at det er jo ofte tidligere blevet bebrejdet mig, at jeg ikke arbejdede for Nedsættelser i Militæruddgifterne. Herom vil jeg gøre nogle faa personlige Bemærkninger. I Aaret 1904 saa jeg, hvilken vanskelig Stilling vort Land et Øjeblik var i, og jeg saa da, at den Ordning, vi havde, ikke var fyldestgørende, og at den heller ikke kunde blive fyldestgørende under saadanne Omstændigheder, medmindre man foretog forskellige Udvidelser og Forbedringer, og at det vilde koste Penge, blev mig klart. Da det var blevet mig klart, veg jeg ikke tilbage for, da jeg blev Forsvarsminister, at sige her i Tinget, at jeg ikke kunde tro paa eller ikke havde stor Tro til — jeg erindrer ikke nøjagtigt, hvorledes Ordene faldt — Nedsættelser i Militæruddgifterne. Synderlig bestemtere kunde jeg ikke udtale mig, da Forsvarskommissionen paa det Tidspunkt sad. Og ikke alene her i Tinget, men paa Møder og i Artikler og paa enhver Maade har jeg søgt at gøre vort Folk det begribeligt, at naar vi skulde have en Ordning, der kunde opfylde de Krav, der stilles til os som neutral Magt, vilde den koste flere Penge. Det har jeg fastholdt, paa det er jeg gaaet til Valg nu sidst. Derfor er jeg i fuld